

- EIH lade fram bevisning om tillstånd enligt artiklarna 8-10 i rådets förordning (EG) nr 423/2007⁽¹⁾ eller tillräcklig bevisning om tillstånd enligt artikel 21 i rådets förordning (EU) nr 961/2010⁽²⁾ för de transaktioner som utfördes efter den 2 september 2010.
- De så kallade tredje formen transaktionerna hade godkänts av den behöriga nationella myndigheten som är ansvarig för att verkställa sanktioner i Tyskland och för att övervaka EIH (Bundesbank). Tribunalen fann felaktigt att Bundesbank hade överskridit sin behörighet och att EIH skulle ha ifrågasatt Bundesbanks behörighet att lämna de tillstånd som den hade gett.
3. Tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att avvisa EIH:s grund om berättigade förväntningar/rättssäkerhet:
- Tribunalen gjorde en felaktig bedömning av omständigheterna som framkom av handlingarna i målet och fann felaktigt att EIH skulle ha förutsett att den skulle bli utpekad för att ha uppfyllt Bundesbanks bindande godkännanden.
- Tribunalen fann felaktigt att EIH inte kunde åberopa principen om skydd för berättigade förväntningar på grund av att Bundesbank hade överskridit sin behörighet, eftersom den inte överskred sin behörighet, och även om den hade gjort det hade detta inte utgjort hinder för att åberopa principen om berättigade förväntningar.
- Tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att finna att de regler enligt vilka EIH utpekades inte var otvetydiga.
4. Tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att finna att EIH inte kunde åberopa artikel 32.2 i rådets förordning (EU) nr 961/2010 när den bestred sitt utpekande och genom att finna att sanktionerna mot EIH säkerställde en preventiv verkan som inte kunde uppnås genom att Bundesbank inte längre gav tillstånd för tredje formen eller godkände sådana transaktioner.
- Om det antas att EIH agerade rättsstridigt (vilket förnekas), hindrade artikel 32.2 att EIH utpekades, eftersom EIH i alla hänseenden agerade i enlighet med Bundesbanks råd och anvisningar och inte kände till eller hade rimlig anledning att anta att den hade agerat rättsstridigt.
- Vidtagandet av restriktiva åtgärder mot EIH var oproportionerligt eftersom det fanns mer proportionerliga åtgärder. Om rådet ansåg att det tyska regelverket var i behov

av en översyn och möjligen ändring kunde det ha föreslagit en sådan översyn för de tyska myndigheterna, och de tyska myndigheterna hade varit skyldiga att samarbeta enligt sin skyldighet till lojalt samarbete, som tribunalen felaktigt underlät att beakta.

- Tribunalen gjorde sig även skyldig till felaktig rättstillämpning och kom fram till en slutsats som är oförenlig med handlingarna i målet genom att finna att de restriktiva åtgärderna var proportionerliga eftersom de aktuella transaktionerna i EIH:s fall endast framkommit efter händelsen. I första hand, Bundesbank hade godkänt tredje formen innan EIH agerade i enlighet med det godkännandet. För det andra, om en översyn av Bundesbank av dess godkännande av tredje formen transaktioner hade lett till en förändring i Bundesbanks inställning skulle det haft en preventiv verkan på alla framtida transaktioner.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 423/2007 av den 19 april 2007 om restriktiva åtgärder mot Iran EUT L 103, s. 1

⁽²⁾ Rådets förordning (EU) nr 961/2010 av den 25 oktober 2010 om restriktiva åtgärder mot Iran och om upphävande av förordning (EG) nr 423/2007 EUT L 281, s. 1

Överklagande ingett den 20 november 2013 av Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A. av det beslut som tribunalen (åttonde avdelningen) meddelade den 9 september 2013 i mål T-429/11, Banco Bilbao Vizcaya Argentaria mot kommissionen

(Mål C-587/13 P)

(2014/C 15/17)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Klagande: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A. (ombud: J. Ruiz Calzado, M. Núñez Müller och J. Domínguez Pérez, abogados)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva det överklagade beslutet,

- förklara att talan om ogiltigförklaring i mål T-429/11 kan tas upp till sakprövning och återförvisa målet till tribunalen för prövning i sak,
- förplikta kommissionen att ersätta samtliga kostnader för förfarandena i de två instanserna angående möjligheten att sakpröva målet.

Grunder och huvudargument

1. Tribunalen åsidosatte unionsrätten när den, vid prövningen av möjligheten att pröva en talan riktad ett beslut i vilket det konstateras att en stödordning är olaglig och oförenlig med den gemensamma marknaden, tolkade rättspraxis angående begreppet verklig mottagare. Närmare bestämt
  - gjorde tribunalen en felaktig tolkning av rättspraxis och missuppfattade de faktiska omständigheterna genom att tillämpa rättspraxisen på transaktioner som klaganden genomförde efter den 21 december 2007,
2. Tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den tolkade artikel 263 fjärde stycket in fine FEUF. Det var felaktigt att slå fast att sådana beslut angående stödordningar som det i målet aktuella kommissionsbeslutet kräver genomförandeåtgärder i den mening som avses i den nya bestämmelsen i fördraget.
3. Tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anta ett beslut som inskränker rätten till ett effektivt domstolsskydd. I det överklagade beslutet erkänns bara en rent teoretisk form av denna rättighet som innebär att klaganden är förhindrad att få sin sak prövad i domstol med mindre än att klaganden bryter mot lagstiftningen för att sedan ifrågasätta kommissionens beslut genom en begäran om förhandsavgörande.